

Den anden Bestemmelse, at Ministeren bemyndiges til at fastsætte Undtagelsstariffer og Takstillæg for Befordring af Gods med Specialvogne o. s. v., synes jeg er en fornuffig og god Bestemmelse.

Den tredje Hovedændring, at Finansudvalgenes og Jernbaneraadets Tilslutning ikke er paakrævet ved almindelige Takstreguleringer, tillægger jeg for mit personlige Vedkommende mindre Betydning, idet der sikkert ingen Sinde er forekommet og neppe heller vil forekomme noget Tilfælde, hvor disse Faktorer modsætter sig en Nedsættelse, hvorom der fremsættes velbegrunder Forslag fra Administrationens Side. Der kan heller ikke indvendes noget væsentligt derimod, idet det giver en hurtig og mere enkel Forretningsgang. Jeg tillægger altsaa, som sagt, ikke denne Bestemmelse megen Vægt og kunde personlig godt gaa med dertil; men jeg vil dog ikke lægge Skjul paa, at der indenfor store Dele af mit Parti er megen Betænkelighed ved at gaa med til dette. Og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det er et Forhold, som ikke gælder mit Parti alene, men ogsaa andre Partier i denne Sal. Imidlertid mener jeg, at man kunde gaa en anden Vej, idet man betragtede de i Loven fastsatte Takster ikke som Maksimaltakster, men som Normaltakster og gav Ministeren Bemyndigelse til at foretage en almindelig Regulering af disse Takster, ikke blot nedefter, men ogsaa opefter, hvis det maatte vise sig nødvendigt af Hensyn til Forrentningen. Men saa mener jeg rigtignok, at hvis Ministeren skulde have denne Bemyndigelse til almindelige Takstreguleringer, baade opad og nedad, bør Bestemmelsen om Finansudvalgenes Tilslutning og Forhandling med Jernbaneraadet bibeholdes i den nuværende Form og gælde i begge Tilfælde. Jeg vil, som sagt, ikke være utilbøjelig til at mene — det pegede jeg ogsaa paa i sin Tid, da vi drøftede dette Spørgsmaal ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven for 1922—23 —, at det vil være rigtigt at give Ministeren denne Bemyndigelse under den nævnte Forudsætning. Man maa jo huske paa, at den Sol, under hvis Skin vi skal arbejde med disse Forhold, er den, der hedder Kravet om Forrentning. Thi hvad hjælper det, at Ministeren har en Bemyndigelse til at gaa nedad med Taksterne, hvis han for at faa Forrentningskravet opfyldt er nødt til ogsaa paa visse Omraader at gaa opad? Det var da naturligt, om Ministeren havde denne Bemyndigelse, og at Rigsdagen havde Haand i Hanke med dette

Forhold. Forrentningskravet er jo det væsentlige, det er af Hensyn til det, hele Kommissionsmaskineriet og alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, er sat i Gang. Derfor maa man ogsaa stræbe efter at finde Midler, hvorigennem Forrentning kan opnaas. Nu maa jeg for mit Vedkommende sige, at selv om jeg kan gaa med til de her foreslaaede Ændringer — nogle af dem mener jeg er gode, andre kan jeg gaa med til, en enkelt er mit Parti betænkeligt ved —, er jeg ikke saa sangvinsk — og det er sikkert heller ikke hverken den højtærede Minister eller Statsbaneledelsen — at tro, at man ved Hjælp af dem kan naa til en fuld Forrentning af den i Statsbanerne anbragte Kapital. Den Frihed, Statsbanerne herigennem faar, kan i mangfoldige Tilfælde hjælpe dem til at indrette sig efter Forholdene konkurrencemæssigt set og derigennem skaffe sig nogen forøget Indtægt. Men at Indtægtsforøgelsen skulde blive saa betydelig, at den vil kunne forrente den i Statsbanerne anbragte Kapital, saaledes som det jo er Tanken, er der vist ingen, der tænker sig, i alt Fald ikke i den første Aarrække, og derfor maa jeg for mit Vedkommende pege paa en Ting til, som der ikke er peget paa i denne Forbindelse. Spørgsmaalet drejer sig jo ikke blot om Indtægterne, men ogsaa om Udgifterne; det er nødvendigt stadig at stræbe efter at nedsætte disse. Statsbanernes store, væsentlige Udgift er jo Udgiften til Personalet. Nu vil jeg straks sige, at jeg tænker ikke paa — og det tænker mit Parti heller ikke paa — at ville være med til, at Statsbanefunktionærerne skulde have ringere Lønninger, end de har i Øjeblikket, saaledes som Forholdene ligger. Men hvad jeg vil pege paa, er, at man i stadig mere udpræget Grad bør søge at faa Arbejdstiden gjort effektiv, saaledes at der derigennem kan spares Personale. Der er naaet adskilligt i saa Henseende i de sidste Aar, og det glæder mig, at ogsaa Kommissionen — for øvrigt lige som Jernbaneraadet — fremhæver Nødvendigheden af at gaa videre ad den Vej. Jeg tror imidlertid, at der er een Etat, hvis Personale er spændt saa godt for, som det kan spændes for under de forhaandenværende Forhold og med de nuværende Arbejdstidsregler. Det er Postvæsenet. Jeg tror ikke, det gaar an at stramme Kravene yderligere her, medmindre man vil ændre Arbejdstidsreglerne. Derimod ved jeg, at man indenfor Telegrafvæsenet har rigeligt af Personale, og jeg er ikke i Tvivl om, at man ogsaa inden-